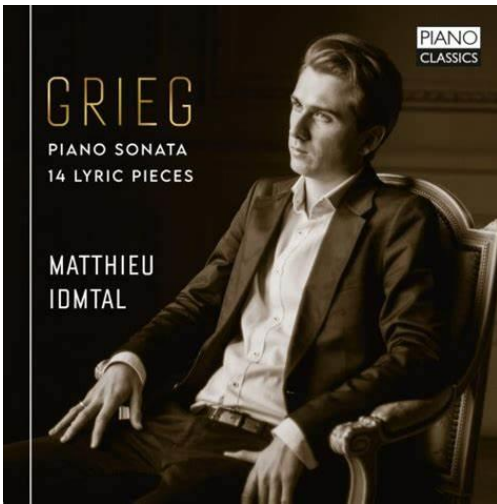

Een diepe, reflectieve Grieg – Matthieu Idmtal

written by [Knopskaya](#) november 22, 2021

Wanneer men naar de mooiste eigenschap zou vragen van Belgisch toppianist Matthieu Idmtal, is het antwoord zonder twijfel zijn grote inlevingsvermogen in het karakter van zijn favoriete componisten. Dit bewees zijn album met composities van Skryabin. We kennen hem als iemand die nadenkt bij iedere noot, om ze vervolgens zonder aarzeling en met het juiste resultaat te laten neervallen. Het resultaat is dat ook de luisteraar de kans krijgt om diep in en door de partituur te kijken, recht in de ogen van diegene die alles heeft neergeschreven. Het mooie aan dit nieuwe album, vol lyrische stukken van misschien wel de beroemdste Noor aller tijden, Edvard Grieg (1843-1907), is dat Idmtal zelf de pen ter hand nam om duiding te geven in het begeleidende boekje. Alles is op en top persoonlijk.

Meer

Wanneer men aan Edvard Grieg denkt, denkt men vooral aan een sprookjesachtige wereld ergens in het hoge Noorden, aan wezentjes die ronddwalen, trollen die uit holletjes komen en elfjes die de ochtenddauw schilderen met hun stafjes. Fijn, maar Idmtal zoekt meer achter het geheel. Tussen de mythologische gedaantes, ging hij op zoek naar de man die Grieg was als componist en als mens, zonder de grondgedachte te laten vallen. Zonder enige schroom, mag dit een op en top mannelijk album genoemd worden. We leren de man achter de componist kennen met diep gemoed, wilskracht, de ijver om te schrijven, dit alles binnen de breekbaarheid van zijn ziel. Idmtal zet hiermee de persoonlijke queeste van Grieg in kaart. Een album als rustpunt van diepe emoties. Men hoort de folkloristische elementen nog steeds zeer goed, alleen worden ze reflectief benaderd zonder de speelsheid te verliezen die toch van groot belang is in bvb. *Wedding at Troldhaugen opus 65* en *March of the Dwarfs opus 54 nr. 3*. Het is gekend dat Grieg lang het verwijt kreeg dat hij 'te Noors' zou geschreven hebben, wat na zijn dood zijn grootste troef werd. En misschien is daar Grieg als romanticus wel een beetje verloren gegaan bij veel opvoeringen. Bij deze werd dit alles in de juiste proporties rechtgezet.

Zeer ingenieus was het dus ook om het album te beginnen met de pianosonate in E min opus 7, die de componist laat kennen, met alle passie die hij in zijn hart meedroeg. Men krijgt het hartritme van Grieg te horen in lyriek, dans en hartstocht. Af en toe zelfs heerlijk gejaagd.

Een Grieg om over na te denken, al gebeurt dit tijdens het beluisteren gewoonweg helemaal vanzelf. Misschien wordt u zelfs een beetje verliefd. Een diepe blik... de cover liegt er niet om.

Piano Classics PCL10239